

Anii sub caduceu

Călin-Rareș Turliuc

2014

Dedicată tuturor persoanelor pe care le-am întâlnit în labirint.

Cuprins

Cuvânt înainte	1
Singur	2
Plimbare prin ploaie	3
Plimbare prin Paris (Jargon)	6
Febra Nebuniei (sau Nebunia febrei)	8
Cina canibalilor (Ultimele 7 zile ale creației)	10
Azi mori	14
Înot	15
Haina cea veche	16
Dumnezeul tău	18
Regret	19
Maria Ioana	20
Povestea Crivățului (Iubire rece)	21
Ecouri ude și lucide...	25
Apocalips	26
Antenomii (Reversibilități)	27
Poetul divinului și divinul poet	28
Cărmizi	30
Criminal	31
Sufletului meu, tău, ei...	32
Evantai, palimpsest, ritmuri...	33
Namfoc	34
Golem (Totul se destramă)	35
Biblioteca	37
Ataraxie	38
Jumătatea plină	40
Avarul de apoi	41
Plouă întors	42
Jurământ	43
Moto (Refuz. Încătușare.)	44
Punctul de piatră iubește	45
Afară din peșteră	47
Platon	49
Eu, Tu, Noi	50
Rugă	51
Cum să iubești iarna (În ochii mei, în ochii ei)	54
Nu există unire fără ca mai întâi să existe o despărțire	56
Numărul a clipit	58
Sondă	60

Poarta lui Dumnezeu (Ars poetica)	61
Moto (Tot și nimic)	64
Optic relativ	65
Rugă (II)	66
Zmeul Paroketh (Ierarhia triadei)	67
Zidirea Anei (Coșmar Suprarealist)	68
O povestire pilduitoare	69
Secretul soteriologic al lui Peter Schlemihl	70
Psihopomp	71
Yom Rishon	72
O viziune	73
Simple rime. Inima și moartea.	74
Pseudo-haiku (II)	75
Ispășire și iertare (O altă plimbare prin ploaie)	76
Timaos se întâlnește de patru ori cu Visul	80
Răspuns la rugă	82
Eclipsă	85
Cum să iubești iarna (Ignis)	87
Lotus înfrânt	88
Eșec mistic	89
Lullaby	90
Sonet (... Călătoriei întru Verb)	91
Unde-i Roșul? (Rugăciune profană)	92
Cum să iubești iarna (Muzeul iubirii)	93
Roșu sfânt	94
Moarte hibernală	95
Monolog alb	96
Subtila Țesătură	98
Balanță	99
Împărțire la zero (Monoteism)	100
Mozaic de aripi	101
Plimbare de seară	102
*** (IHSV)	103
Leprosul binecuvântat	104
Ibbur	105
Rutina speranței de răsărit	106
Decrepita efigie	107
Aur	108
Avere profană	109
Sonet Diane	110

Cuvânt înainte

Poeziile incluse în acest volum sunt marea majoritate a celor scrise de-a lungul a 10 ani. În “Viața e în altă parte” de Milan Kundera, protagonistul poet afirmă că nu poți numi o scriere poezie dacă e doar un jurnal în versuri, dacă nu e scrisă încât să producă plăcere în celălalt. Mărturisesc că sunt pe deplin vinovat de aceasta, mereu am scris pentru mine: inițial, scriam în pur spirit ludic, urmând ca apoi rolul cathartic al scrierii să devină principal, și, în fine, scrisul a devenit un exercițiu nostalgic.

Nu am participat la vreun cenaclu, nu am citit multă poezie, nu am citit multă critică, nu am citit multă teorie literară, nu m-am gândit niciodată la a scrie poezii decât ca la un hobby intim. Dar acum că au trecut trei ani de când nu am mai scris mai nimic, am simțit nevoia să închid cercul cumva, așa că am adunat ce a fost mai semnificativ, fără a fi mai deloc selectiv din punct de vedere calitativ.

Temele pe care le abordez nu sunt foarte diverse. De fapt, poeziile mele sunt unidimensionale. Toate sunt o luptă în înțelegerea și/sau simțirea viziunii mistice, a erosului și a morții, o luptă cu grade foarte diferite de succes. Deși mereu am scris spontan, sub impulsul “slovei de foc”, de multe ori am simțit nevoia imediată de a petici produsul brut cu “slova făurită”. Structurile le-am ales haotic, în funcție de cum am simțit că mi se dezvăluie sentimentele/viziunile. Debitul trăirii a fost rima, măsura și ritmul versurilor mele, iar intersecția cu formele clasice ale acestora e aproape pură întâmplare.

Aceste scrieri sunt o parte importantă din adolescența mea, parte pe care o accept ca atare, și a cărei mumii caut să o conserv prin editarea volumului de față. Dacă versurile pe care le vei citi îți vor evoca un oarecare sentiment de înțelegere, trăire sau măcar recunoaștere, mă voi bucura că plimbarea ta prin imaginația mea nu a fost aridă. Altfel, îmi pare rău pentru timpul pe care ți l-am furat.

Călin-Rareș Turliuc

2013

Singur

Vântul surd
Alungă gândul
Și-l izbește de-un copac,
Care prinde-n a lui ramuri
Zgomotul ce-l tac.

Plimbare prin ploaie

I
Plouă, plouă...
Nu mă-ntreba de ce...
Merg înspre gară să iau
sub umbrelă un suflet
cald, deja curat,
pe care ploaia l-ar uda în van...
Merg în spatele părintelui,
Stejar, în urma lui, vlăstar,
Statuie și-apoi umbră întunecată,
ăsta e țelul meu?
Să fiu portretul luminos,
în spate-urmându-mi
umbră mare și amară,
tentaculară?
Dar trenurile nu așteaptă-n gară...
(doar gara le așteapt-o viață-ntreagă...)

II

...ci doar întârzie după cum li-e vrerea.
În loc de-apus se-aprinde o țigară,
Căci cerul are cute, și tremură ca marea,
Dar apa e ca lacrima, din ochi sări-i-ar sarea...
Doar într-o parte e gravidă bolta,
Și burta-i mov o doare,
Căci pânțele-i e cortină
Peste-un netrebnic soare...
Acolo mă gândesc deșartic,
Acolo plânge cel mai tare...
Aici gândesc iar că mă afflu
Fugind, prinzându-mă de trenul vieții
Fără bilet, bagaje, fără controlor,
De fapt bat lespede de cruce între șine.
Multe stații mai încolo
Bat cuie zguduind Golgota.
Doi șerpi de fier de-o parte și de alta...
Dar eu, eu nu-s ca ceilalți (răstigniți),
Eu nu voi zice niciodată gata!
Și dacă șinele descriu un cerc,
Ai milă Dumnezeuule din centru,
De trenul ce-l forțez mereu,
să deraieze către Tine...

III

Nevrednic și nerăbdător,
Mă-ntorc împovărat acasă,
Un gând totuși nu l-am uitat,
Motivul ploii caut înăuntru s-aflu-ndată...
Plouă fiindcă eu sunt trist,
Sunt trist fiindcă azi-dimineață a fost mohorât,
Aha! Deci plouă fiindcă a fost mohorât!
Hei! Eu am dispărut din blestemata ecuație.
Unde sunt? Sunt întreg?
Căci văd în guri mari de canal
Cum curg suflete învălmășite,
Amestecate, gând oribil!
Dar mai apoi vor fi toate aburi
Și fiecare câte-un nor,
Și fiecare câte-o stea,
Oh! Atât de departe!
Asta mă roade, am aflat ce voi să știu,
Unde voi merge-n a mea moarte?
Și plouă-n suflet, plouă-n piept,
Plouă cuvinte pe hârtie,
Hei! Eu am dispărut din blestemata ecuație,
Deoarece ploaia din mine...
Plouă poezie...

Plimbare prin Paris (Jargon)

I

M-a părăsit iubita într-o cafenea,
Acolo proș de prea comunul TurEfel.
Am pornit dară prin parc fără vreun țel,
Și da! Am zis că fiecare are calea sa,
Așa a început plimbarea mea.

II

O aură de răsărit, mă-mpinge înspre Notră Dam,
Pios și milostiv, dar făr' ocun supliciu.
Turiștii japonezi zâmbesc spre edificiu,
Adulți pe trotinete, fotografii fără tam-tam,
Cică iertarea de păcate se vinde doar la gram.

III

Și nici nu știam cum m-a scuipat râma metrou,
Gândeam că Luvru-i începutul unei zile compromise,
Însă singur descopeream magia sălilor ce par să fie vise,
Ieșit-am dintr-un minunat cavou,
Din piramida sufocantă, amprenta veacului cel nou.

IV

Urcam, urcam lipsit de orice undă de malor,
Pe străzi piezișe, înguste din Monmartră,
Dar mă-ngrozeam, când ochiu-ntins îl răsfoia pe Sartră,
De viermuiala de sub mine, mâncând al creierului zor,
Decât de monștrii cocoțați pe-absida Sacră Chior. . .

V

M-am pierdut odată, în labirintul din Defansă,
Arhitect nehotărât, între Arcul vechi și nou,
Furnică am ieșit prin gura strâmtă de metrou,
Și ameteam fără antene, căci zgârie-norii m-aruncau în transă,
Și paysaj mă comprima, punctul din fința-mi striga: "Pansă!"

VI

Acolo-n vale, la nici câțiva metri de hotel,
Imaj du mondă, sub cerul cochiliei la apus,
Se-nșir corturi, tarabe, chioșcuri în marșé opus,
Tot vei găsi, cu stropul de răbdare și de zel,
De la un înger patiser, am cumpărat bilet spre mântuire-n caramel. . .

VII

Din Plas de la Concordă, pornit-am pe-ultim drum,
Pe ȘampsElizé, unde-ajung multe stele căzătoare.
Becuri și felinare, și firme luminoase, fac seara orbitoare.
Caut să lungesc șeminul, pe sub vitrine de incandescent săpun,
Ca nou-născut îi află capăt, și fința-mi e lumină, și umbra ei doar scrum. . .

VIII

Dar fără o seară-n MulanRuj, îmi înjurai balada,
Unde grandiosul cabaret, în creieru-mi se frânge,
Și tot alcoolul îmi șoptea, că inima îmi plânge.
Am căutat eu dragostea, am căutat degeaba,
Căci sub o fustă voalată, eu i-am găsit doar coada. . .

Febra Nebuniei (sau Nebunia febrei)

O frunte fără oase se adapă
cu răcori fierbinți, broboane aburinde,
Se-nfruptă ființa din mine,
cu trup de foc și ochii ca de smoală,
nu are coasă, dar aduce boală,
Și carnea sfârâie sfâșiată, de roiuri de albine,
Sunt un fulg luat de-un suflu cald,
Cu crengi de gheață ce se-nmoaie,
Cu vene și cu tâmpile ce se-ndoaie,
săpând mormântul meu
în mine. . .
Se-așează ușor floarea de nea,
pe câmpul negru care curge-n zare,
cazan cu vâsle m-a zdrobit vâltoare,
Din micul trup încep să iasă,
Șerpii și viermii cei mai frumoși,
n-au loc în iadul ce-i uscat pe dinăuntru,
Și ies prin lacrimi și sudoare,
Oh! ființă, tu parcă nici n-ai suflet, căci poate că,
sufocându-se,
Și el te-a părăsit cândva, cumva,
Ai fum în loc de păr, băietel!
Și ochii poți ușor să-ți scoți
Și să-i arunci, ca două stele
căzătoare,
Oh! și plapuma ce te sugrumă,
e gura unui șarpe ce zvârcolește,
salivând satisfăcut în spume savuroase.
Te zbați tu cât te zbați, dar când demonul
te-atinge peste pânțe, ucigând cuvinte, versuri,
pe care încă nu le-ai digerat,
Și scalpul, craniul l-au mâncat,
toți iepurii cu ochi de nucă putrezită,
Creierul stă învelit în pânda de păianjen bocitor,
Cu lacrimi și salivă între țesături,
o piramidă ar-vrea să te îngroape,
dar se răstoarnă cu vârful peste nas,
Și-acolo curge gelatină proaspătă,
îmbălsămată. . .
Dar bine că nu pot vedea, văd numai întuneric,
Și-n negrul ce-i cenușa-n vânt,
se-nvârt aștri jilavi, dansând.

Trupul se prelinge, tot e-o boabă,
lichidă până-n unghiile cremoase,
Și-n dinți de lapte, de unt, de ce vrei tu,
fă-l să se oprească! Am înghițit un soare
ce se zbate-acum în mine
afară-i rece, universul a murit,
Un Dumnezeu nebun, în timpul neclintit,
Sunt apă și hrănesc un măr,
Și sufletul evaporă prin frunze
Un praf de lut secăt de sânge,
semințe divine de lumină noi ne-am împrăștiat,
Primul izvor al vieții, al iubirii,
Primul izvor și cel mai căutat,
O cupă ce prindea ploaia din ființă,
O ploaie fără mască, pură și fierbinte,
Dacă n-aș muri,
O floare aș culege,
Aș mesteca petale și-aș scuipa miere,
Ți-aș mesteca trupul, revărsând iubire,
Aș lua un ghem nedespletit prin care zvântă sânge,
Sunt orb, sunt suflet, dar văd fire,
într-un sărut ce plânge
fericire,
în trupul ce se frânge-
n nemurire...

Cina canibalilor (Ultimele 7 zile ale creației)

I

La început era întuneric,
Un ecou rătăcit, o sete mustind
în primul pântece,
Ca un buric de gaură neagră...
Nemulțumit un regizor orb înfundă
crăpătura din utopie,
Cu o lampă cu fir, veioză cel mult,
Tot nu e bine, al naibii piesă,
Își ia jucăriile și pleacă...

II

Un fost regizor orb, acum cerșetor,
într-o lume de sticlă,
s-ar tăia cu ușurință, și fericit ar fi,
să simtă căldura din afară,
căci în cuptorul său se zvârcolește,
un țipăt primordial și mut,
de gheață.
Deși nu vede abia șoptește:
“Să fie lumină. . .”

III

O lampă se aprinde acum,
deja a treia oară,
în îmbrățișarea unui
fotoliu de sufragerie.
Un ochi nu e pasiv,
el geme arătându-ți calea,
Un blitz continuu,
Stresează la culme,
trei canibali care stau și
citesc pe celelalte
fotolii de gumă de mestecat,
Și se hrănesc cu crimele
de pe hârtie, cadavrele
silabelor le-nșfacă,
În centrul uraganului e pace,
În cerul gurii e senin,
căci domnii ce-și poftesc semenii,
Mestecă hrana,
cu răbdarea unui condamnat,
mai tacticos decât la five o'clock,
Udându-și dinții ruginiți,
Cu sângele ușor sărat al frazelor,
ce curg pe coală-n defilări mondene,
țâșnind din când în când fântânile-arteziene.
"Stai liniștită draga mea
ăsta-i showbiz-ul metafizic,
Destui se uită cu privirea tâmpă,
prin același geam în sufrageria
canibalilor, hai să...
La naiba! Unde e telecomanda?" ...

IV

Sunt bolnav, de-o zi mă uit
la aceeași scenetă, și criza nu
se mai termină,
un suflet prins în curcubeu,
ca într-o stupidă cursă de șoareci,
Dar stai! Ceva se-ntâmplă,
dincolo de geamul de carne
al sufletelor noastre:

V

Ușa sufrageriei se deschide,
Și-n prag de fulger calcă inima
unui hermafrodit.
Timid pășește, caută să se așeze,
Și neatent se lasă în îmbrățișarea
fotoliului cu lampa de lumină palidă.
Într-o secundă se aprinde, moare,
rămânând cadavru fosforescent...

VI

Canibalii sunt iar stresăți,
Unde e lumina?
Și-abia acum văd cadavrul,
Și-n ochii lor e devorată,
Deja lumina cărnii, emanată,
De-o existență critică, dar parfumată.
Dorința e Mărul,
Dorința e cauză a Suferinței,
Un Buddha liber calcă pe
capetele unui Adam și-a unei Eve
în plin ospăț, iar ochiul său,
de-al treilea, naște o rază
albă de lumină, un înger
din Coran...

VII

Pluteam deja spre-un
nou cer în Apus,
cu corpul jos, dar capul sus,
Și două vorbe au mai prins,
urechile mele moarte:
“Of! Ce mă enervezi, Dragă,
cu reproșurile tale!
Hai, trezirea! Că
iar ai adormit cu televizorul
deschis...”

Azi mori

“Azi mori”, mi-a zis amabil
Un bătrân în costum alb
Prin care mișunau vise
Ucise,
Și eu cu poarta deschisă m-am revoltat:
“Dar cum? Când? Hei! Unde pleci?” Și am pornit
După bătrân.
Parcă plutea din casă în casă spunându-le
La cei ce deschideau: “Azi mori!”, iar ei,
Copii, ori tineri, ori bătrâni,
Închideau ușa livizi, doar eu,
Zadarnic fugeam după acel bătrân,
Să îl ajung mi-era cu neputință.
Pe la doisprezece fără cinci la miezul nopții,
Bătrânul se oprește cald și blând, mergând
Îmi pare că nici acum nu-l pot prinde din urmă,
Mă simt sleit, și-abia ajung doi pași în fața lui,
Zicându-i cu un glas uscat și tremurat:
“Măi băiete, nu mi-ai zis în care ceas, minut, secundă voi
Muri!”
I-au dat lacrimile și m-a îmbrățișat,
Și în brațele lui mă vindecam de o boală
Veche-acum din mine, și între timp el îmi spunea:
“A fost o glumă, doar o glumă, cum poți să crezi așa ceva. . .”
Apoi am auzit prin vis, un ultim fâlfâit
de aripi,
Ce mă luau cu ele într-o îmbrățișare veșnică. . .

Înot

An după an, răpit de val,
Cazi în adâncul de coral,
Și uiți de tot ce e uscat afară,
Nisipul pulbere-a voinței, timpul,
Arunci în Iad zile de vară,
De nori grei alungate, anotimpul,
Doar un cadavru, halatul de pe mal,
Un os neros, pielea, un voal,
În umezeala de elastic, densă,
Sufletul se-ntinde liber orișicât,
În zgomot liniștea-i intensă,
Nimic frumos, nimic urât.
După înmormântarea ta, rude se duc la bal,
și nu sunt haine când se-ntoarce, sufletul tău la mal. . .

Haina cea veche

Ura! Ura!
Ce zi de sărbătoare!
De dimineată m-ai trezit
Cu ochi de cer, în păr o floare
O stea ce-n lungă ei urcare
Schimbă apusul-n răsărit.
Vânam fantome, cu tălpi mari de noroi,
Tâlhari de vise, la răscruce veche
De locuri și de zodii, de glasuri, ori de foi,
Fugeam cu pâinea și cu vinul, în acea zi de joi,
Prin păcătoși de piatră ori ureche.

Ura! Ura!
Dar visul s-a sfârșit în fine,
Același film prost regizat,
M-ai luat de mână și m-ai dus cu tine,
La poarta de lumină, la ochiul cel din sine,
În frigul holului află că-s dezbrăcat.
Când noaptea zace despuată de lumină,
Când îngerii călare stau
Pe umerii demonilor absolviți de vină,
Când ființa-mi a rămas fără de carne plină,
O haină doar, atât mai vreau.

Ura! Ura!
Frumoaso, mă îmbraci acum cu ea.
În tremurarea sânilor și-a leagănului vieții,
Un pânțec o roză zămislea,
Cu linii drepte, o schiță de stea,
Tu, dulce moarte, cât te-am iubit de-a lungul vieții.
Acum în fața veșnicului prag-altar,
Te văd mireasa mea în infinit,
Pereții-acei îmbrățișând un far,
Trăim pictați de îngerul zidar,
Pe raza Soarelui fără de sfârșit.

Ura! Ura!

O haină zestre ai rămas,
În buzunare mii, necercetate,
Găsit-am vieții ori al morții glas,
Cald, rece, prim și ultim pas
Pe scara spre eternitate.
O boltă am descoperit, abis,
Toate trăirile nemestecate,
Saliva din lucidul vis,
Sfera dezvăluită de un cerc închis,
Și sufletul în pânze-mbălsămate.

Ura! Ura!

Cea mai fidelă dintre toate, m-ai îndrumat până la El,
O haină peste inima ce a sfârșit să sece,
Sărut fierbinte peste amintirea rece,
Ai râs de răstignirea-mi, am râs și eu de-al agoniei carusel.

Dumnezeul tău

Dumnezeul tău,
spune să nu te rogi râului,
ci Celui care îl împinge dinspre orizont,
să nu te rogi soarelui,
ci Celui care îl rostogolește pe cer.
Dumnezeul tău,
spune, plânge, moare
să nu trăiești tu,
ci Dumnezeul din tine!

Regret

De brațul unui om,
Atârna spânzurat un copac,
Ce s-a simțit atât de vinovat...

Maria Ioana

Maria Ioana,
Fata cu țigări din satul nălucirii psihedelice,
Cânta alături de ecou,
Când își scâldea părul lung și negru,
Pornind din trup până-n oglinzi fragile,
De nemurire,
Cânta așa:
“Frunză verde de mohor
N-o mai trage c-ai să mori...”

Povestea Crivățului (Iubire rece)

Urlet de lupi și spini de gheață,
Codrii se-nvăluie în ceață,
Doar ființa goală și pustie,
Încearcă-n van să mai învie,
Din zări ce ochiul n-a zărit,
Nebunul Crivăț prinde viață.

Sfere privesc dintr-un ungher,
Cu ochi de stele și de fier,
La vârful muntelui,
Muntelui căruntelui...

Cleștarul mândru se ridică,
Cu coasa-i moartea o despică,
Un deget tremur, ochiul suie,
Ca-ntr-o antică rugăciune,
Ia ființă falnică statuie...

Pe tron de brazi el mândru zace,
Pustnic bătrân, suflet-lumină,
El trup din Lună își desface,
Un rege și a lui regină.

Iubirea lor e ca de gheață,
Și Dante cântă: "Iad îngheață!"
Iar el prin Iad s-ar arunca,
S-atingă Beatricea sa,
O Lună cu chip de fecioară,
Ce pe-a ei rază-ncet coboară...

Ajunge Visul! Vede-n faptă,
O frumusețe-nfumurată,
O perlă între nori urcată,
Elena-n Troia ferecată.
Și-augustul Crivăț, împărat,
Se vede ca Faust 'nălțat:

La cârma lumii,
La mugurii cununii.

Un arc de bolt-a lui iubire,
Întinde peste alb-orbire,
Un gând sălbatic, dar lucid:
Puterea să-și izbească-n zid,
De negre scânduri în sicriu,
Să-i fie gheața suflet viu. . .

Un dor îl stăpânește iar,
Un foc de ger suspină jar,
Iar la porunca-i se adună,
Oștiri de nori, tunet, furtună. . .

În spate-atârnă un topor,
Un fulger frânt de zeul Thor,
Și-o ghioagă mare ca de zmeu,
Săgeți culege curcubeu.
Din fire,
De lire,
Își face arc de pin,
S-așază corbii lui Odin,
Pe umeri sprijinind tot Cerul,
Plămâni sorbind întreg eterul.

Se-ncinge-n piei ca un barbar,
Iar chipul și-l mânjește-n var,
Încalecă pe-un lup de nea
Cu colții stânci și ochii stea.

Cu jale cornul îi răsună,
Dorul de moarte să-l răpună.

Iar văile, oglinzi de cer,
Sclipirile în valuri cern,
Iar brazii-ș pleacă ramul lor,
Ca braț de vrednic slujitor.

Iar stoici munți,
Pleac-a lor frunți,
Și gheți eterne se pornesc,
În nor de nea o lum' vestesc,
Că s-a pornit mâniosul crai,
Cu-al său nepământesc alai,
Cu graiul lui ca rupt din Rai,
Ce bestia-ndată o subjugă,
Iar pe stihii numai c-o rugă,
Sprânceana lui cea alb' supune,
Cu slova încifrată-n rune. . .

Privește Cosmos, hartă veche,
Și cată-n zări a ei pereche,
Cutreieră,
Și treieră,
Un viu crai ca dintre morți,
Încearc-acum ai vieții sorti.

Se-nchină dealuri și al lor sobor,
Se-nchin' câmpii și-al lor covor,
Se-nchină omul lângă foc,
Se-nchin' și flăcările-n joc.

Dar Lună,
Mai nebună,
Nu se înduplecă nicicum,
Nici de s-ar face munții scrum,
Nici de s-ar face apa moarte,
Nici de s-ar face vremea carte. . .

Mai tare Crivățul lovește,
Pe gând din om îl izgonește,
Un pas întinde infinitul,
Încă un pas și-i gata ritul,
Dar omul e înfipt în rug,
Degeaba are suflet plug,
De n-are mâini să îl urnească,
Secat în piept, voința flască,
Iar câmpul său etern e boltă,
În care-așteapt' divin' recoltă. . .

Deschide bine dară ochii,
Ca într-un vis al babei Dochii,
Se-ascunde Crivăț dup-o piele,
Apoi dup-alta, joc de iele,
În scorburi de copaci bătrâni,
În suflute ca vii fântâni,
Ca marea prinsă-n două mâini,
Ca drojdia ce dospește-n pâini,
Ca aurul crescând din lăni. . .

Suflă în cer și nu se lasă,
Dar omului nicidecum nu-i pasă,
De-i frig în spațiul plin cu vid,
De-i Rai, de-i Iad, ori de-i arid,
Crivățul ceartă cu asprime,
Trezind doar sinele din sine. . .

Suflă în ființă craiul gerul,
De plânge-n hohote tot Cerul,
Vuiet se frânge o morișcă,
Deodată stele nu mai mișcă,
Iar gheața lumii tot înghite,
Înghet' și-a clipelor aripe,
Iar Crivățul cu glas oprit,
Se-aprinde-ndat' ca viu chibrit,
Se culcă-n patul de stejar,
Pe prora mândrului drakkar,
Sub steaua unui vis polar,
Și-ascultă zeii-n glas de vânt,
Cum toți se pleacă în mormânt,
Ca-n fața unui alt Altar,
Ca-n al lui Siegfried tragic cânt. . .

Și parcă totul a murit. . .

Sălbatic suferind Krimhildă,
Se vede Luna în oglindă,
Obrazul ei cel neclintit,
Abia atunci naște un lint,
O pură lacrimă d-argint,
Dar plânsul ei,
Nu-i după zei,
Ci după craiul ei cel mort,
Ce-n urlet a cuprins un cort,
O lume cu porți infinite,
Cu timp și spațiu, aspre site,
Cernând în ceruri albii cai,
Mii suflete-n veșmânt de mai. . .

La ce folos? Iubitul ei
Adoarme între funigei,
De propriul țipăt doborât,
Altar și jertfă. "Cum și cât?"
Nu-ncap alături de iubire,
Ce ține de o mână fire,
Iar de cealaltă nemurire. . .

Ecouri ude și lucide...

În lacrimi ochii scânteiază,
Iar lacrimile-s alții ochii,
Ce plâng și ființa mi-o scindează,
Ca și privirea mii de ochi...

Apocalips

Pe dealul cu mormânt înalt,
La moartea unui zeu te-nchini,
Pe lemnul crucii, abia cald,
Din ploaie-n jur bat vechi lumini. . .

. . . lumini de moarte și de viață,
Ce sfășie mintea ca o boală,
Cu ochii gri de-atâta ceață,
Arhanghelii se-mbracă-n smoală.

Pe fruntea albă desfac anii,
Din mâna vie iese-un cui,
Și veacurile curg ca dani,
Spre inima Atlantului.

Pe frunte spinul strânge vinul,
Și vise mor pe mărăcini,
Stă singur și proscris divinul,
Din ploaie scuipă serafimi.

Ciuperci cu ochii sângerează,
Din cer în mare cade-un trup,
Iar ploaia, împrăștiata rază,
Destramă-n chin cerescul stup.

Din ape, brațe, ochi – lumini,
Răsar blesteme și cangrene,
Cu cicatrici de pene-n vene,
Prin ploaie scuipă heruvimi. . .

Antenomii (Reversibilități)

Am fost un gând, ca dinainte de pământ,
Am fost un șarpe, înainte de harfe,
Roditoare, fii de soare,
De semințe-ființe,
Am fost un sunet, înainte de tunet,
Am fost plânsete, înainte de cântece,
Și ceruri dureroase, înainte de pânțec.
Cum înainte de lume a fost lumina,
Și înainte de viață a fost conștiința,
    Dar,
Înainte de limbă a fost rima,
    Iar,
Înainte de moarte, a fost ființa.

Cum înainte de-arpă a fost zborul,
Și înainte de somn a fost visul,
Cum înainte de despărțire a fost dorul,
Și înainte de Iad a fost Paradisul . .
(. . . dar înainte de cer a fost abisul.)
Cum înainte de timp, a fost doar clipa,
Și înainte de icnet, a fost durerea,
    Dar,
Înainte de-avere a fost risipa,
    Iar,
Înainte de versuri au fost tăcerea . .

Poetul divinului și divinul poet

Pe vremuri, eram o palidă stafie,
Legată de o piatră-n cimitir,
Un suflet învelit în zdrențe a venit
Odată, pesemne un chibrit n-a
Gustat scânteia, stins de stropii ce urlau
Ai furtunii negre de lumină...
M-a întrebat plângând
C-un ochi moneda smălțuită,
Toate ghiulele loveau vidul din ea,
Noaptea eternă se sfășia ca o fiară turbată,
Tipând: "M-am plictisit de mine!"
Înfigând lama zorilor în pânțelele-i
Mereu greu, dar niciodată izvorând
Viața ce zace-n el,
Căci de s-ar naște moartea,
Viața nu ar mai muri.
Doar Dumnezeu, ce se naște
Sângerând, pe cruce, e demn
A fi slăvit.
Sunt demn a fi slăvit, la naiba!
Pe vremuri, eram o palidă stafie,
M-a întrebat plângând,
Și-alt ochi, cerul de gheață,
Peste o lume înecată-n lacrimi.
Zbura o pasăre sculptură
De sânge, grea ca vârful unui ac,
Ce stă să cadă,
În jumătatea goală a clepsidrei.
(În nimicul de lângă ochii de sticlă...)
Pe vremuri, eram jumătatea goală a clepsidrei.
M-a întrebat plângând,
Același poet chior,
"De ce nu pot sfârîma un nor?
De ce-i albastră de cerneală,
Foaia înainte a fi scrisă,
Și-apoi ochiul însetat ca felinar,
Orb și efemer al nopții,
Lasă țărnul despuiat,
Stânci reci și goale, înțelesuri,
Nisipul alb, geniul orbirii,
Oglinda ochiului ce e o lume,

A tuturor universurilor ce nu le-am
Putut cuprinde vreodată,
Cu credința însetată:
Sămânța Dumnezeului e timpul,
Sămânța timpului iar Dumnezeu!
De ce e foaia curată când
Termin de scris, de ce toată
Cerneala e în mine?
Sunt lacrima unui lac,
Și vreau să fiu unul la rându-mi,
Dar niciodată n-am să pot,
Altfel decât vărsând lacrimi. . . ”
Pe vremuri, eram un palid lac,
M-a întrebat, cu ochii,
Nemernicul acela de poet
Și eu l-am dus la zidul
Între cer și pământ,
Din apa calmă a ieșit o mână de stafie,
Și am zgâriat cu ea zidul neconținut,
Până acesta s-a crăpat,
În valuri agitate l-am îndemnat
Pe omul cu versuri în portmoneu,
Să privească, Dincolo,
Fără o șoapt-a ascultat,
Apoi s-a-ntors privind aiurea,
Și amândoi nebuni am spus odată:
“Acolo zace infinitul!”
Iar el în abur se făcea,
Stafia ce am fost odată,
Iar mâna mea mult sângera,
Simțind acum durerea cărămizilor căzute,
Lacul roșu se făcea,
Apa fără fund seca
Pe vremuri, eram o palidă stafie,
Acum timpul suflă în mine viața,
Sunt și eu asemenea nemernicului
De poet,
Cel care-și fură moartea. . .

Cărămizi

Sunt
etern
Ruina
Clipei
ce
a
Trecut.

Criminal

Dumnezeu e un criminal,
A ucis universul înainte ca acesta să existe,
E un criminal,
Fiindcă eu sunt om, iar el a ucis Dumnezeu ce aş fi putut fi,
Aş vrea, chiar aş vrea,
Să-i omor pe toţi,
Pe toţi poezii, pe toţi cei care în viaţa lor au pus mâna pe un obiect
De scris,
Aş vrea să ucid fetiţa ce desenează îngeri de cretă pe asfalt,
Să ucid scriitorul Cărţii aceleia,
Să ucid numele şi pictorul Capelei Sixtine şi-al Altamirei,
Să tai schelele mănăstirilor, să frâng avioane,
Sau orice alt fel de aripi ce zboară prea aproape de Soare,
Să-L vând, s-arunc cu piatra, în coastă să-L împung,
S-ajung pe-un munte, să lovesc în scrum Zece Porunci, să zdrobesc ramura
De măslin, să-nec o Arcă, să fiu un peşte cât întreg oceanul, să-nghit
Toţi sfinţii şi toate numele, să ucid istoria, să-i şterg pe toţi de pe fiecare
piatră,
Să mă ucid, pentru ca
Paradisul să poată exista din nou,
Dar nu ajunge, totul va începe iar să curgă,
Ca un şarpe între Mere, să ucid Primul Om,
Pe rând apoi animale, plante, să muşc şi să zgârii pământul,
Până la frigul cosmic,
Frigul de peste tot din jur ce mă opreşte a fi Dumnezeu.
Apoi să ucid stelele şi întunericul dintre ele.
Să ucid lumina!
Să-I iau vorba din gură, să ucid pe acel
Dumnezeu criminal,
Pentru a deveni un Dumnezeu criminal,
Să spun eu: "Să fie lumină!",
Să creez totul din nou, singur,
Şi peste-un Timp, să mă ucidă un nemernic,
Cum am fost şi eu,
Să-mi ia locul de Dumnezeu criminal. . .

Sufletului meu, tău, ei...

Sărut o stea, și îmi ești dragă,
Să văd în chip lumina-ntreagă,
Te-ntinzi în trup și vrei a fi,
Trist răstignit, eterna zi.

Icoana ploii într-un vis de Paște,
Plângi, iar, în tine dureros se naște,
O viață nouă, plină dar de semne,
Știi oare ce pot toate să însemne?

A fi atât și cu atât mai mult,
Dar acel glas eu nu îl mai ascult,
Porțile-nchid, și Edenul părem a fi
Mișcând doar ceea ce putem simți...

I-am întrebat pe toți eu cine sunt,
Dar nimeni n-a rostit acel cuvânt,
Și astfel trece viața mea și-a ta,
Simțind doar ceea ce putem mișca...

Evantai, palimpsest, ritmuri...

Câți nu suntem și câți nu am fost?
Mă plimb cu amintiri posibile,
În aură de lună,
Într-un panteon al uitării...
Câți nu vom fi? Dar, Doamne, până când?

Am auzit că prin liceu,
Începi să-nveți să scrii și să citești
Cu sufletul,
Că miezul vieții e clasa a VII-a,
Că toți bătrânii mor adolescenți,
La suflet.

Că sufletul e adolescent când moare trupul,
Că trupul e adolescent când moare sufletul,
De câte ori mă voi sfârși,
Trăind o viață într-o zi?
De câte ori timpul va fi,
Până când vis se va trezi?

Trăiește-n locul meu altcineva,
Pe mine m-au uitat în ceruri, undeva,
Cu suflet strâns de nesfârșitul chin,
De Ochi uscat, de foc divin!

Namfoc

Pe stradă-n vale moș urcând,
Cu o țigară tristă-n mână,
Rupe privirea din pământ,
Rupe cuvinte ca de lână:
“Băiete, n-ai chibrit să-mi dai?”
Șoptește cu brichete-n ochi,
“N-am, tată, nici chibrit, nici cai,
Nici un’ mă duce și nici foc.”
O herghelie de clăbuci de fum,
Aș închina un panteon,
De n-ar fi totul numai scrum,
De n-ar fi clipa un eon. . .

Golem (Totul se destramă)

I

Un suflet liniștit ca piatra,
Fântâna-mi risipește soarta,
Moneda, icoană sufletului uitat.
Pe cer o pasăre își frânge zborul,
Când dalta-nfăptuie omorul,
Țâșnind din piatră sânge stat.

Îmi port inima precum diamantul,
În locul meu trăiește altul,
Se sfarmă, niciodat' topește.
Acela ce-i în mine cotidian,
Iubește precum zeul Pan,
Trestia, inima-mi ciopârțește.

Din lună rup ființe dolofane,
Pe-oglinda lacului se-nșir diafane,
Lebede, în vise elefanți,
Străin mi-e totul, chiar și-acela,
Ce-mi mișcă ceasul, strânge vela,
Somnul, cu pețitori galanți. . .

Iubirea ce nu intră, nu se
Împrăstie, în măduva din oase,
O piatră peste altă piatră,
E chin lucid ce zvârcolește,
Ca un balaur ori un pește,
O viață ce-i atât de moartă.

Ochii tânjind deschiși văd stinsă,
Lumina. Ființa îmi e prinsă,
Ca o jivină a pădurii în capcană,
Sub sângele-i rănită se-ncovoie,
Ea nu sunt eu, eu nu sunt foaie,
Sunt piatra gri, ce-o bei din cană. . .

II

Cu mine cade lumea dintr-un glob,
Și prin acesta, văd drum stricat în fața-mi,
Văd arbori de cenușă, cu florile de foc.
Aud glasul ce-mi strigă numele în toată
Viața refuzat,
Plâng și plânsul nu-mi aud,
Nu-mi aud dinții cum scrâșnesc,
Țip cerul și nu vibrează, Țip glasul
Într-o văgăună a uitării, dar
Fruntea udă scrie-ntruna,
Scriu alb pe foi, destramă alfabetul,
Nu pot să-nvăț din nou minciuna,
Limba e în mine, n-are glas și nici imagini,
Vorbesc întruna,
Doar cu luna.
În degete-mi înfige litere, să știu să desenez un cerc,
Ca ziduri de cetate împotriva mării,
Scriu plajele o zi întreagă,
Și chiar de vine apa și le spală,
Simt că trăiesc mai mult decât de aș vorbi,
Cu altă prismă ce răsfrânge,
Și tot ce am clădit îmi frânge,
Port speranța că în sarea valului,
Vorbele vor eșua, pe plaja altuia,
Pe nume Eu. . .
Litere pietre, fiecare e o ideogramă,
Să nu le pierd sunt unice pe lume,
Prima înseamnă piatră,
A doua rocă,
A treia stâncă,
A patra țărână,
A cincea Adam,
A șasea coastă,
A șaptea Eva,
A opta fragment,
A noua Om,
A zecea vânătaie,
A unspea pielea tare,
A doispea golem. . .
Apostolii ce-mi duc cuvântul nicăieri,
Și nicăieri mi-e casă, și nicăieri mi-e cuget,
Ca Dumnezeuul ce-n loc a fi iubire,
E pustiu,
Ca sufletul ce-n loc de moștenire,
E sicriu. . .

Bibliotecă

Te-apleci cu umbra ta de-o clipă,
Să prinzi în pagini vro aripă,
Te-oprești la porți de file vechi,
Tu în tăcere-ascunzi urechi,
Iar toate-s gata să asculte,
Să cânte iarăși glasuri mute,
În corul lor,
Ești dirijor. . .
O umbră-n fire, trup de om,
Te-mbie-n al său dulce somn,
Un fir de-argint atârni în foi,
Te culci cu timpul înapoi.
În vis ești tu cel ce adoarme,
Al morții-amar, a vieții carne,
În vis n-ai loc,
S-aprinzi un foc. . .
Și toate dorurile-s moarte,
Închis ești iar în propria carte,
Pustiul orb e foaia goală,
Ca vântul surd și luna pală,
Biserici, turnuri, peșteri multe,
În litere, mai stă s-asculte
Oare cineva,
Tăcerea grea. . .

Nespus de grea. . .

Ataraxie

În noaptea de iarnă,
Mă-ngrop în zăpadă. . .

Somnul dulce mă hrănește
Cu fagurii culeși de un străin,
Cosmic apicultor,
Din stupii sufletului.

O piatră în râu. Durerea și viața:
Clipe bolborosesc sub apele
Ce curg jur împrejur,
Consolarea și regretul meu.

Se zbate dizgrațios somonul,
Sub gheara ursului nevinovat,
Trecutul sânge, crima – omul,
Sub timp de moarte-nfometat.

Nu-mi place să înot,
Nici în sensul,
Nici împotriva
Curentului. . .

Soarele, afară și înăuntru,
Topind plăpumi de zăpadă vie,
Clipa și piatra au mișcat,
Afară singur, aici – înconjurat!

Caii de foc din Iad,
Ori Paradis,
I-am abandonat,
În Herghelia Purgatoriului.

Cu pasul bolta am bătut,
Și bolta-n pas,
Nu mi-a rămas,
Nici pasul meu pe boltă – plat!

Ard apele,
Ca vieți de isprăvit,
Ard sub zăpadă,
Dar caut neclintirea gheții.

Pe cer cad stele în potop,
Și știu, măsura lor sunt eu,
Dar eu știu numai strop cu strop,
Să cad în somnul unui zeu.

Haina seninătății e cusută
Din viață ori din moarte?
Ori din amândouă?
Ce-mi pasă mie. . .

În noaptea de vară,
Mă culc într-o pară. . .

Jumătatea plină

Dacă jumătate de viață am dormit,
Jumătate de moarte voi sta trezit.

Avarul de apoi

Cât am, cât sunt, un amalgam,
Lumină scriu,
Pentru sicriu,
Iar ce nu am,
Nu vreau să știu,
Nu vreau nici floarea de pe ram,
Nu vreau nici lunile din an,
Vreau doar să fiu.
În-mormânt-am!

Plouă întors

(subtitlu: Timpul își întoarce chipul nevăzut, și noi odată cu el)

Cu-o aripă organică,
Și-o aripă mecanică,
Incendiază în vârtejuri absolutul,
Îngerii ard...

Cenușa lor ușoară, pură,
Ochi lichid în picătură,
Însetează ploaia strânsă și rotită,
Nori înfloresc...

Sub mântuire, previață,
Nasc statuile de gheață,
În visul clar-obscur, prin timp coagulând,
Ființa se miră...

În hrănită zi-lumină,
Gravitație divină,
Culege plânsul alb, ghețarilor de foc,
Plouă întors...

Plouă întors...

Jurământ

În falsele lumini, ce umplu realitatea,
Nanicând vederea nu mi-o voi scălda,
Și lacului murdar, pe care stă cetatea,
Izvoare nalte, pure, mereu voi căuta.

Mirosul după flori, nenicând nu-l voi urma,
Spre văi întunecate, spre cerul fără stea,
Iar când un magic sunet, umbra va alunga,
Urechea după flaut, în veci n-o voi ghida.

De fulger nu mi-e frică, de tremur de pământ,
De țipete ce strică, al vieții amplu cânt,
Ci sufletul de apă, voi să îl fac în vin,
Iar lutul ce-l adapă, să-l torn în chip divin.

Jur, darul pentru oameni, din moarte să-l cobor:
Din nemurirea toată, tu, suflete, să crești,
Iar raza ta să strângă, neînfricat popor,
Și să mă-mpartă mulțimii, în cinci pâini și doi pești.

Moto (Refuz. Încătuşare.)

Nu am la stele cheie,
Nici poartă la pământ,
Nici flori la orhidee,
Nici ochi la spațiul sfânt.

N-am foame de timp,
Nici sete de mers,
Nici grijă de-Olimp,
Nici suflet de şters.

Nu-ți mântui falsa viață,
Ci timpul care-a fost,
Ca aburii de ceață,
Să-ți pară mai cu rost.

Nu te deschid cu rime,
Ci-n clipe te ascund,
Ca timpul care vine,
Să-ți pară mai fecund.

Te-ncui etern în sine,
Te-oblig la vechi cuvinte,
Să te întorci în tine,
Să vezi cu altă minte.

Punctul de piatră iubește

La sfârșit era o minge de piatră, care avea ochii un cerc de piatră, degetul cerc de piatră, inima cerc de piatră, sufletul cerc de piatră. Toate cercurile erau egale și se confundau atât de des între ele încât s-au numit “o”. Dar “o” se numea și “zero”, deși “zero” era cu trei și de patru ori mai mare decât “o”, și “o” doar coadă lui “zer-o”. Cumva și început...

De aceea “zero” se mai numea și “șapte”, dar se mai numea și “doisprezece”.

Dar toate se confundau, fiindcă nimeni nu știa să adune, fiindcă “o” și “șapte” nu erau nici “șoapte”, iar cifra “doisprezero” aștepta tăcută să se nască.

Nu știau adunarea, dar se adunau. Fiecare “o” era un hecatonhir și fiecare hecatonhir era o mână a unui hecatonhir. De pildă “o”, care era singular și plural, căci nu existau “o”-ii sau “o”-urile.

Două mâini de “o” erau însă alese de-o parte și de alta să se îmbrățișeze. “o” nu mai era “o”, dar erau simetrie în prefacerea lor.

Și la început era la fel. O prefacere. O minge de piatră ce se mișca tot atât cât nu se mișca, ce lumina tot atât cât nu lumina, ce era tot atât cât nu era.

Dar mingea era punct și era atât de densă încât se zdrobea sub propria greutate.

Atunci a înnebunit de iubire de sine și a explodat,

ca un zeu beat.

Noi suntem două bucăți din “o”. Noi pretindem că ne-am unit dar suntem încă “o”, și deși ne-am făcut, nu ne-am prefăcut.

Noi încă mai credem cu naivitate în poli, din dinăuntru și din dinafară.

Noi ne certăm prea mult fiindcă în loc să ne numim “o” ne numim “eu” și “tu”. Prin convenție eu cresc în continuarea ta, sunt pielea peste piele, și mâna dincolo de mână. Sunt ochiul peste ochi și fruntea peste frunte. Sunt inima peste inimă, sunt “peste” și niciodată “pe”, fiindcă “pe” îmi pare absurd, fiindcă nimic stă pe nimic, dar simultan și viceversa. Eu nu eram pe vremea când gălbenușul era tare atât cât coaja, și coaja atât de moale cât gălbenușul.

Noi ne certăm prea mult fiindcă din infinitatea de brațe ale “o” ce suntem nu știm să ne îmbrățișăm. Nu știm, nu știm, și prin aceasta reproșăm către “o” (nu știm care dintre noi-“o” sau ei-“o” sau El-“o”) că nu a știut să iubească (tot) fără a ști tot. Nu a știut, nu a știut și prin aceasta ne reproșează că ne-am unit “o” ca “o” mai mare decât “o” și nu am atras ce rămâne înafară și înăuntru de “o” ca să fim în îmbrățișarea noastră de ne-“o”, “o”.

La început și la sfârșit, se păsea cu aripile tot atât cât se zbura cu pasul și se păsea cu pasul tot atât cât se zbura cu aripile. Nu se îneca fiindcă nu era înot, și nu se înota fiindcă nu era înec. La început și la sfârșit se iubea tot atât cât se iubea și nu se iubea tot atât cât nu se iubea.

Dar, de fapt, niciodată nu se iubea atât cât se iubea...

Afară din peșteră

Eu nu m-am mai întors niciodată,
În frigul acela de crapă sufletele.

Eu i-am lăsat acolo, jos,
Gândul acesta mi-e orbit,
De ochiul după ochiul scos,
De foame gheara l-a topit.

Aștept o rază,
de după-amiază,
ca și cum ar fi tu,
Un perpetuu nu:
Nevie și nemoartă,
Neclintită, neoprită,
Nevisândă, nevisată,
Nespusă, nescrisă,
Neînchisă, nedeschisă.

În asemănarea mea cu tine,
Ce te-ntorci mereu în sine:
Trupul meu, un ceas-oglină,
N-are mâini ca să te prindă.
Mie m-am smuls,
M-ai scurs.

Rază, de după-amiază,
Încep să uit când e amiază...
Pe talpa ta mă plimb,
E prea tare humă,
Tălpilor mele.

Dar iată,
Degetul cel mare,
Cu care m-ai strivit o viață,
E pomul cunoașterii binelui și răului,
Al cărui fruct nu l-am gustat niciodată
Dar care a prins în mine rădăcini...

Iată-ți carnea fără spini (cu spini),
Și unghia scoartă translucidă,
Carnea sufletului meu.
O mușc, tu știi, alegi să nu te doară,
Ba nu, n-alegi deloc,
Numai eu aleg, un Măr...
Și-o Pară!...

Mâna ta mă oprește
S-ating genunchiul tău,
Un nor, sub cerul fustă,
Tricolor...
Dar mâna ta,
Ține pe ea sfere,
Ca inele,
Ca zece mii de galaxii,
Ca jucării pentru copii.

Buricul degetului tău
E aripa cu pene-aripi
Nemișcată-n zboru-i
Spre înăuntrul ei:

Doar bine, frumos, adevăr și eros,
Doar atât...
Pentru tine e suficient,
Pentru mine e necesar...

Și iată! Sânul tău și sfârcul tău,
Sunt o spirală,
În care ființa mea turbată,
Leproasă și cheală,
Se face iar, din molecule de har.

Și iată! Supra-inteligibilul
Și supra-sensibilul
Sunt submarine-n marea ta,
Dar periscopul lor
E ochiul meu...
Și-al tău!...

Eu nu m-am mai întors niciodată,
Decât în pânțelele tău,
Să mă naști prima, a doua, a mia dată,
Așa încât să văd a ta față,
Fără imagini, fără pagini,
O lună, mai bună...
Un soare, ce nu moare...

Platon

Voiam mereu să fi plutit,
Pe-un râu în cerc,
Ce în izvor se varsă,
Să fiu, s-alerg pe-un val oprit,
Și să mă-nec în marea arsă.

Voiam din arcul cristalin,
Să mă arunc,
Lumină-mpurpurată,
Vibrând în coardă să revin,
Ca raza într-un spațiu-roată.

Eu, Tu, Noi

Eu eram pe un râu,
Tu pe un altul,
Motiv de-ajuns
La capete să ne unim.

Eu eram pe-un suflet,
Tu pe-același,
Motiv de-ajuns,
În carne să îl despărțim.

Eram amândoi pe-un câmp,
Fără iarbă, fără aer, fără câmp,
Eu saream spre tine,
Tu sareai spre mine.
Tu cădeai în locul meu,
În locul tău cădeam eu.
Eu somnul cel dintâi eram,
Tu coasta ruptă din Adam,
Eu mă jucam cu vii și morți,
Tu trăgeai stelele la sorți,
Și iar saream,
Și iar cădeam,
Eu te vedeam în împletire,
Tu mă vedeai pe tine-n fire.

Eram un salt prin bazalt,
Eram un har fără hotar.

Eram fără scop, caleidoscop,
Eram ca moartea-con,
O piatră de argon.

Eram moartea confuză,
Ca un “era” pe buză...

Rugă

I Către cel ce vrea să înțeleagă

Orice ieșire e o intrare,
Orice libertate, o necesitate,
Orice tot, un nimic,
Singura existență: tot și nimic!

E un sacrificiu conștient ca
Orice e deasupra departe,
Să-mi pară aproape,
Cu prețul ca
Orice e dedesubt aproape
Să-mi pară departe.

Nu știu încă să măsoar, să număr,
Căci nu cunosc încă punctul fix,
Și nici pe zero,
Și nici pe unu,
Și nici pe Lethe, și nici pe Styx.

Ce frică și ce frig,
Mă opresc a ști,
Mă opresc a fi.

Îngere, fii ochii mei,
Din treaptă-n treaptă
Să nu cad,
Căci e prea negru în nimic,
Și prea lumină-n tot,
Dublă-orbire.

Vino mai aproape,
Și vino mai departe. . .

II Către om străin

Nu-i mod în carne să fim rude,
Nu-i mod în sânge să ne știm,
Dar vino,
Vino, chiar de singur te-ai ales,
Vino în suflet, vino să fim:
Un cerc căruia punctu-i fu promis,
Un cerc e punctu-n care-i un abis,
Iar punctul cercul dimprejur de sine.
Vino de aproape, vino de departe,
Vino din mine, vino din moarte. . .

III Către om cunoscut

Vino la mine și îți voi spune
Cât de greu e s-ai un nume,
Și să nu te aibă el,
Să se teamă Gabriel,
Să verși o literă uscată,
Să simți cu mâinile de piatră!

Vino la mine, spune-mi tu,
Cum ai trăit c-un munte-n spate,
Cum ai fost Unul cu atât de mulți în tine,
Cum gândurile s-au făcut ca pietre,
Și simțurile s-au aprins în foc,
Cum, Domnule, care-ai văzut Cuvântul,
Ai stat după al vieții joc.

Și-ai suferit așa cum sufăr,
Și eu acum în al tău loc!

Vino de aproape, să te simt cum crești,
Vino de departe, vino unde ești!

IV Către înger

Vino în ochiul, ce vrea să te vadă,
Vino în ființa, ce vrea să te creadă!
Vino grăbit,
Vino negreșit,
Arată-te, lumino,
Arată-te și vino!

Mai mare nu e suferință
Decât să știu de-a ta conștiință,
Însă mie să n-am ființă.
Arată-te în mine,
Căci pot doar să aud în spate,
Foșnet de aripi și focul rotind,
Clipe șoptite și ochii sclipind!

Arată-te, de-s vrednic,
Să nu cunosc absurd,
Să mă trezesc din vis,
Din timpul greu și surd.

Vino aproape,
Să calc peste ape,
Vino departe,
Mă lepăd de moarte...

Cum să iubești iarna (În ochii mei, în ochii ei)

În ochii mei și-n ochii ei,
Sunt fulgi de nea și sunt scânteii.

În ochii mei și-n ochii ei,
Toți lupii se îmbracă-n miei.

În ochii mei și-n ochii ei,
Un timp, un spațiu, fără ei.

În ochii ei și-n ochii mei,
Sunt șoriceii și sunt și lei.

În ochii mei și-n ochii ei,
Sunt note, însă sunt și chei,
Striga un domn: "Hip! Hip! Hurray!"
Era și Armstrong, era și Ray,
Erau U2 cu "New Year's Day",
Erau și Maiden și Coldplay.

În ochii mei și-n ochii ei,
Era și *night*, era și *day*,
Era și *might*, era și *may*,
Erau legate cozi de zmei,
Erau stăpâni, erau lachei,
Era o roză dintr-un stei.

În ochii ei și-n ochii mei,
Erau și ceruri și alei,
Erau și vreau, erau și vrei,
Erau și roșii și ardei,
Erau și "pleacă!", erau și "hei!"

În ochii mei și-n ochii ei,
Erau mistrali și alizei,
Erau peoni, dactili, trohei,
Erau iambi și adonei,
Eram eterni și eram clei,
Eram și apă și ulei,
Eram o Arcă și un Chei,
Și pentru îngeri eram mei.

În ochii ei și-n ochii mei,
Erau cocori, dar și pigmei,
Erau cruciați, erau romei,
Erau rabini, erau și bei,
Erau și vulturi, tauri, lei,
Erau și Freya, în Uppsala, Frey,
Erau și sfinți și farisei,
Erau și mistici și atei:
Iisus scuipa în ochi pe zei,
Era Allah cu chip de-ovrei,
Era în Harlem și-n Tai Pei,
Era în Londra și-n Bombay.

În ochii mei și-n ochii ei,
Era Ceylon, era și tei,
Erau și drojdie, și hamei,
Erau și Panciu și Jidvei,
Erau și Louvri și Orsayi,
Erau și Prade și Chaneli.

În ochii ei și-n ochii mei,
Citeam "Ultimele zile ale orașului Pompei",
Erau și viermi, erau și zei,
Erau doar Hermeși și Orfei,
Era pe secetă, polei,
Eram ușori și eram grei.

În ochii mei, în ochii ei,
Erau și fulgi – erau scânteii.

În ochii ei – în ochii mei,
Doi stătea sprijinit de *Trei*.

Nu există unire fără ca mai întâi să existe o despărțire

Timpul a sosit, căci până acum a fost plecat.
Ia-ți geanta și pantofii și fusta și ciorapii
Și oasele de stele, și candelă, mărgăle,
Și-ale inimii păsări în formă de inimă, cu pene și zborul în formă de inimă,
Și-ale sufletului schele,
Și pleacă!

Nu-i loc aici,
Pentru rujul roz, și glasul și mai roz,
Pentru sutienul alb, și visul și mai alb,
Ia-mă pe mine fără mine,
Și pleacă!

Ia bucătăria și biblioteca și dormitorul
Și termopanele
Și perdelele și razele lunii și notele muzicale,
Și parfumul și oxigenul acestui loc,
Și îngerii și membrele astrale
Și un joc, și un noroc.

Ia-mi mormântul și umblă!
Căci tot ce-am zis e de prisos,
Când eu vreau numai cuvântul tău,
Și numele tău,
Restul, din orice făptură, e zadarnic,
Lasă-te pe tine fără tine,
Nu-ți rupe coasta numelui tău din numele meu,
Și nu arunca inelul cuvântului meu de pe inelul degetului tău,
Lasă-mi deformarea plastică ce ai produs-o-n mine,
Și energia potențială a iubirii,
Și lucrul mecanic efectuat pentru a atinge absolutul.

Lasă-mi ideea de tu, ca o busolă în a naviga spre ideea de eu.

Lasă-mi aurul și plumbul, și apa și cerul,
Și pământul și focul și fierul,
Mercurul dintre noi, și sulful – exaltarea,
Și-n tot ce-i doi aici, în fapt doar una – sarea.

Lasă-mi puterea de a raționa și de a iraționa,
Pe tema ta și a orice.
Lasă-mi precizia și lasă-mi misterul.

Și după toate sentimentalismele astea,
Ia-mă pe mine fără tine,
Și te voi lua pe tine fără mine,
Și nu ne vom chema nici tu, nici eu,
Și nu vom ști să numărăm decât până la unu. . .

Și așa e deja prea mult!

Numărul a clipit

Domnul o odată a clipit.
Și s-a unit ce era cu ce nu era.
Cu ochii deschiși a clipit,
Și o clipă a văzut Nimicul.

S-au pus în cântar cât să fie și cât să nu fie,
Când să înceapă și când să se termine,
Și câtă lumină, sunet și căldură.

Toate clipeau diferit,
Dar în același ritm.

Nu știi oare?
Tristețe și bucurie
Sunt aceeași lacrimă a aceluiași plâns al aceluiași ochi al aceleiași ființe.

Nu știi oare?
Sunetul e un clipit din buze,
Și tăcerea invers și la fel,
Auzul un clipit din ureche,
Și liniștea invers și tot la fel!

N-ai văzut,
De la-nceput?
Că ziua e clipitul unui soare,
Jumătate răsărit și jumătate apus,
Și apa ce revarsă, clipitul unei luni,
Și luna clipitul unui soare,
Și luna clipitul unei luni,
Și anul clipitul unei zile,
Și ziua clipitul unui an,
Căci toate, și soarele,
Sunt clipitul unui Soare.

De aceea sunt...
...ce a clipit piatra,
țâșnind peste văzduh
în flăcări apa.
...ce a clipit arborele
– scorbura.
Și ce a clipit râma
– lumina!

...ce a clipit omul,
când încă nu era:
(inima sa ochi...)

O dată am clipit, (în carne,)
Și s-a despărțit ce era și ce nu era,
Cu ochii închiși am clipit,
Și o clipă am văzut Totul.

Sondă

Am tras de lumină
ca de o bandă de magnetofon
în ghirlande sărind,
pe mine,
împrejur,
pe eul dimprejur.

Am tras și am ex-tras,
Până s-a terminat.
Apoi a țâșnit întunericul,
ca un cordon ombilical,
dureros de iute, dureros de rece,
o hărnicie a morții.

Iar când a secat,
m-am întors să trag aerul
Și apa, și focul ca o sfoară,
Și pietrele din munți,
Și munții din timp.

Când toți din Olimp,
prin mâinile-mi
groase și roase,
trecut-au
rând pe rând,
Și totul părea vidat,
până și mușchii,
a-șchii de Voință,
din cer și din pământ:

Mi-am tras nădejdea,
iubirea și credința,
Și trupul din mormânt!

Poarta lui Dumnezeu (Ars poetica)

Geneza (11, 1-9)

1.UNUL am crezut că sunt,
Și una mi-am crezut creația
unul brațul, ochiul, părul,
unul sângele și una venerația

2.ȘI am venit spre mine,
ca o gloată, ca un car,
dinspre est, o gloată de cuvinte,
un soare cu doi heruvimi
dar bine nu-mi aduc aminte

...

EI erau gloata, și mă strigau:
"Șinear!"

3.NU, mă încurc,
a fost așa,
cu siguranță nu,
a fost un foc,
care vorbea cu altul
Și Hybris mi-era
piatra
Și Nimrod
mortar

4.ȘI au mai zis:
hai să ne unim
silabele,
conștiințele,
Numele,
un alt potop aduce
din nou din noi un
Avraham

---

5. PE întinsul meu,
întregul meu întins,
un Tată ca deșertul
fiii ca boabele din el,
un Tată ca cerul,
păsările
cântătoare
își căuta

6. UN! tril
O! Nebunie
un golem în urcare
o stea în nisip
un chip fără chip
un cer într-o mare
!

7. BALAL! Balal!
Viețile lor
departe de *commisceo*
în mine
confundo confusio
ca sufletul în
Larynx
acest înger aion
acest andro-crio-hieraco-sphinx
...

8. ÎNTORS s-au,
cu toții, cu toatele
Ah,
Pneuma prea vastă
departe de Kosmos
vibrând
Khaos, Tiamat,
cu trupul meu,
în mine,
dezmembrat

9.TOATE cuvintele

înapoi în

mine,

toate, ca un neam

uitat,

într-un glas,

ca Adam odată,

m-au strigat:

EL! EL!

EL!

dar EL nu eram

dar eu nu eram

eu nu vroiam

dar speram

să fiu

vroiam

să fiu

pentru ele, pentru ei

(căci ele,

căci ei,

sunt misticii mei)

:

Bab-EL

Moto (Tot și nimic)

Orice oprire în drumul către Tot,
E o alunecare pe drumul spre Nimic.

Ai grijă,
În această lume nu este pământ tare,
Pentru ale noastre picioare!

Optic relativ

Ochi deschis, grăbit am spus,
Vede tot ce-i neascuns.

Pești electrici, în vis proaspăt treziți,
Urcând spirala îi atrage nada,
În roșii mări, de carne-nlănțuiți,
Mărind din urmă-și înghit coada.

Respir copac, înfipt în negru nor:
Cerul e lână, iz de fântână,
Ating aripi, în zborul viu, sonor,
Ochiul și clipa îmi sunt ca o mână.

Omul nu e, ci umbra transpiră,
O apă și-un mal, în focul oval,
Cercul strânge, punctul ce răsfiră
Un gând conjugat de Verbul Fractal.

Ochi închis, șoptit am spus,
Vede tot ce-i de ascuns.

Rugă (II)

Când lumea triumfă, cu masca-i de gheață,
Și lanțu-i îmi frânge aripile-n zbor,
Când binele-i răul, pe dos și pe față,
Mai lasă-mi un timp, un timp ca să mor.

De noaptea mi-e soare, și ziua mi-e lună,
Tăcerea o harfă, și îngerii în cor,
De viața-i logodnă, și moartea cunună,
Mai lasă-mi o vreme, o vreme să mor.

În suflet lucesc, ca litere sfinte,
Ochii tăi umezi ce-adorm orice dor.
Și morții cei plânși tresar în morminte:
“Mai lasă-mi o viață, o viață să mor...”

Zmeul Paroketh (Ierarhia triadei)

În mână am un zmeu,
E visul meu,
Cu ochi de mătase,
Vede totul în afară de sine.

Pe zmeul meu,
Un soare,
Se plimbă ca un leu,
Dar mie mi se pare,
O umbră mișcătoare.

Și razele clare,
Din jur de peste tot,
Nu îmi ascut credința:
Un cerc dărâmă ființa,
Și vreau atunci să sfâșii,
Cu gândul,
Plăpândul,
Vis al meu.

În mână am un zmeu,
E cerul greu, al meu,
Dar nu mai vrea să zboare,
Împuns de leu cu gheare,
Și împrăștiat de soare,
Lipit e de pământ,
Lipit de vis e gând,
Ca vâlul de-arătare,
Ca luna de sub soare,
Ca trupul care moare.

În mână visul meu,
Are un zmeu,
Sunt eu!

Zidirea Anei (Coșmar Suprarealist)

Ah!-A!
Strân-ge
În-cet
Sân-ge

Scri-sul
Zi-dit
Frân-ge
Tri-mi-sul

Plân-ge
Som-nul
Pia-tră
Vi-sul

Va-tră
Dom-nul
La-tră
Bi-sul!-Aaa!!!...

O povestire pilduitoare

Aceasta nu este o poezie: nu are prozodie și limbaj.
Aceasta este o povestire pilduitoare, în care eu ești tu
Și tu sunt eu.
Nu e nici prolog, epilog, monolog, dialog.
Să spunem că este în afara “logos”-ului.
Eu am ascultat-o, deși nimeni nu mi-a zis-o.
Dar când ascultam tremura lângă mine
de frig, de cald, de carne, de iubire,
un suflet gol-puşcă.

Și iată ce am auzit, nici cu ochii, nici cu buzele, nici cu nasul,
nici cu pielea sau cu urechile sau cu altă formă de materie:
(un glas pur răsună în mine ca un clopot de catedrală într-un vulcan răcit,
ca într-un corp al meu cu mult mai mare decât mine)

“Eram într-o vale nespus de adâncă,
încât cerul tot era un punct, o stea ştirbă, un ochi de ochi.
Intrarea în apă continua abrupt,
iar apa aceea nu era fizică:
în jurul ei malul sterp îngheţase,
atât era de rece. . .

O clipă zăbovind,
privindu-mă în gheaţa de sub mine,
privindu-mă cum de aproape acopăr întreg cerul,
fie el și doar un punct,
am alunecat
încât mai speriat de înec,
am uitat de frigul acela insuportabil.

Și găsim apa până la brâu,
bucuria de a fi scăpat de neant,
s-a coagulat pe marginile sinelui,
ca o crustă împotriva oricărui frig: fizic sau metafizic.”

Cu o mască veselă pe-o parte, și tristă pe alta,
aceasta este povestirea pilduitoare a morții mele și-a oricui vrednic de ea:
un suflet gol-puşcă a zis-o, dar nimeni n-a ascultat-o.

Secretul soteriologic al lui Peter Schlemihl

Dacă sufletul nu are umbră în cer, atunci nici trupul nu o are pe pământ.

Geamuri aprinse,
peste uși închise,
Diavoli coșari,
Și veghea grea,
în sobă-arzând.

Un cerșetor,
la gardul de cenușă:
voința piele, suflul oase...
Prin trup, numai,
în suflet,
moartea, coase...

Din destrămare,
haina,
de vise aurite,
În formă vie,
strânsă,
Și dreaptă, umbra mea.

Psihopomp

Numai cuvântul,
mă poate ajuta,
să trăiesc,
Și numai el,
să mor. . .

“Monade” pentru Charon,
schimbate-n acadea,
cu Yin și Yang,
cu sânul tău,
Și plânsul meu în ea.

Morpheus, singur,
În parcul de copii,
Visându-se
Un tensor,
În carusel cu pi.

O, Hermes,
De trei ori în mine,
Trist himeneu,
Între Coeus,
Și Phoebe. . .

Cuvântul îl pe-trec,
Când trec pe apă. . .
Și-l simt ca gustul vinului din apă.
Sub cer de foc, în el să urc,
Să mor, să-nvii, odată. . .

Yom Rishon

strănoului an 2007 și lui Nichita

Să culegem vid
Să-l adunăm în acest spațiu
etanș,
în acest timp
discret
Să cărăm vid,
între molecule strivite de vid

Să ne saturăm,
să ne săturăm și
să ne sărutăm
cu vidul
Și să-l rostim
Și să-l rostim!

A.M. – ce mai redshift!

Azi au plecat 5767
păsări
din mine

Mâine se vor întoarce
5767
Și un cioc

O viziune

Un înger
pe un cal cu patru aripi
striga:
“Ni-ha-ha! Ni-ha-ha!”
Iar calul răspundea:
“Adevăr ai spus
Cuvântul meu rostindu-l!”
L-am auzit
cu sufletu-mi precum o bală,
cu trupul ros ca o zăbală...

Simple rime. Inima și moartea.

Mi-e inima în palme,
Și sângele pe frunze,
Mi-e ora pe minute,
Și viața pe secunde. . .

Mi-e pasărea ca pasul,
Și gândul ca-nserarea,
Mi-e inima bucate,
Și moartea îmi e sarea. . .

Mi-e mâna peste mână,
Și fața peste spate,
Mi-e inima fântână,
Și moartea peste toate. . .

Mi-e inima plămânul,
Și piatra îmi e soața,
Mi-e nou-născut bătrânul,
Și moartea îmi e viața. . .

Pseudo-haiku (II)

Privind piatra, o clipă,
a dispărut, cât,
o moarte visa...

Ispășire și iertare (O altă plimbare prin ploaie)

I Transformare izotermă (Eschaton)

Lumea fugea de sfârșitul lumii.
Bătrânii se vărsau în propriile bastoane,
Bătrânii în parc se răsturnau,
Și copacii,
cu urechile ca dacia,
îi respirau.

O târfă în zadar
trupul de carne îl zdrobea,
de poarta Babilonului,
de carne.

Un om își vărsă creierii
când tânjind
după umbra-i
să se-ascundă
se contopi cu forma-i,
crezând cimentul inima că
vrea să-i ungă.

Ploua cu sticlă. . .

Altul se îngropa,
în sine,
de teamă,
un umăr de jur împrejur
întortocheat
s-a întâlnit
în seamă.

Într-adevăr ploua cu picuri mari și ascuțiți de sticlă. . .

Dar eu mergeam
cu piatra chip,
cu chipul get,
sub un cer ce se spărgea
încet-
încet. . .

II Plâns mistic (Katharsis)

Sfâșiau stropii de sticlă,
Și se-nfigeau ca ochi în carne,
sfâșiau cu dinții strâmbi, vorace,
până ficatul mi-a ajuns oglindă,
iar din fumul focului din mine,
ieșeau în caligrame
turme, coarne. . .

Aveam gâtul
Lebedei,
Și aripile ciuruite,
când din cer a încetat
Sticla,
Și a început ploaia cu ferestre. . .

Pe rând câte un cadru
mă agăța
Și himenul rece,
de creștet
ca un fulger
mi-l izbea!

Târam pătrate
proaspăt vopsite
proaspăt dezvirginate
iar gâtul mereu
în cap
mi se-nfunda. . .

Când la umeri
ochii mi-au ajuns
inimii i-au crescut membre
Și lor le-au crescut gheare
de pene invers înfipite. . .

Când din cer încetaseră
Ferestrele,
Și a început să plouă cu case întregi,
Eu mă prăpădeam
într-o secundă de mai multe ori
cât inima-năuntru devora,
Și-apoi scuipa,
Și iar mușca. . .

Dar deja plouau orașe,
ploua cu granițe de state,
cu șolduri de pământ,
Și buzele de ape,
cu ochii de vulcan,
cu stropii,
fiecare,
cât un an. . .

Ploua cu triumfiuri,
Și cercuri și stele,
Ploua din cer,
un cer,
când doar abia înduplecat
să-ți cer
iertare
m-am. . .

Suflete în atele. . .

III Programare neașteptată a tensiunii superficiale a sufletului (Genesis)

Trezit speriat,
cum se trezește-un mort
când moare,
să-mi văd ochiul fără pleoape,
sângele fără hotare,
Și brațul stâng ciudat,
– braț de femeie,
cu pielea de mărgean
Și inelele
de piele. . .

Atât de mândră
de Atâtea vieți. . .

Sfânta Treime
stătea lângă mine
la coafor,
Și cu un piepten
înger de os,
își unduia pletele strânse
din trei cozi într-un coc. . .

Eu mă simțeam ca scama,
ce i-a căzut,
pe sfârcul de foc.
Oh! dacă ai ști
de când am așteptat
să îți împart acest noroc. . .

Timaios se întâlnește de patru ori cu Visul

Pământ

M-am izbit de o Oglindă,
Și-au curs lacrimi de Oglindă,
Eram Sud și ud de-Oglindă,
În locul ei acum e o oglindă. . .

M-am izbit de un cocor,
Și cocorul de un nor,
Norul s-a izbit de Thor,
Și toți de misticul Izvor. . .

M-am izbit de trestie ca un Pan,
Și ca o clipă de un an,
Și de o stea ca un ocean,
Ah, Orion! Ce mai arcan!

Apă

Am trecut printr-un poștaş
Și-am rămas un corb trufaș,
am mai trecut printr-un ostaș
Și-am rămas slăvitul "H".

Am trecut printr-o bunică,
Am fost mamă și-am fost fiică.
Am fost Cupă, și nu Pică
– o Lună vie, ca de mică. . .

Am trecut printr-un perete,
Un perete plin de fete,
Și-ntre ele curgea Lethe,
Doamne, cât mi-a fost de sete!

Foc

Triunghiul arde, cu scânteii smaralde,
Triunghi mai mic, în cercuri calde,
În flăcări adunate salbe,
Alchimic dans, de corpuri albe. . .

Din trei a înflorit pătratul,
Dintr-un alt la fel cu altul,
Din mișcat s-a făcut spațiul,
Ca un salt e tot Creatul.

În tot ce e o parte apă,
Partea de foc o parte-și sapă,
În două aerul să-ncapă
Poate. . . vreo minte să priceapă?

Aer

. . .

Răspuns la rugă

Nu te teme...

***

... ai urcat cu mine,
până lângă mine,
până în mine.

***

Acum deschide-ți ochii:
tot ce vezi va intra în tine,
va fi ceea ce gândești
când spui "eu".

Tuturor obiectelor inactive,
le vei trăi viața infernal
de înceată,
atât de înceată,
încât moartea pare un fulger,
mai rapid decât lumina,
ce îl înveșmântă.

Tuturor lucrurilor simple,
le vei gândi impresiile insuportabil
de nesemnificative,
Și sentimentele ce înfloresc,
ca stalactite și stalagmite,
de neunit...

Îți va apărea propria conștiință,
ca o cascadă de piatră,
într-un potop de apă,
în coama de foc,
aerului sfâșiat,
timpului creat.

Te vei simți gol ca ele,
rostogolit, indiferent,
un bici de plumb,
în somnul cel mai lung.

Vei vedea, vei fi,
Forțele vii
ale marionetelor cu firele tăiate:
un vector imbecil,
un foc universal –
în van –
lăsând în urmă
jaruri de mânie,
cenuși de mândrie,
Și timpul ca un fum nedumerit.

***

În fericit proces, un amplu,
drum al transformării,
în preamărit fluid al intuiției,
în punctul ochit de călugăr:
O flamă pe lumânarea spațiului,
O molie în haina timpului.

***

Acum închide-ți ochii:
vei fi caleidoscopul colorat
al conștiinței
și curcubeul ca o ghilotină
a conștiinței,
peste cauzele și efectele tale.

Vei vedea că în orice umbră,
e un cui bătut în cruce.

Nu-mi cere dovada acestei întâlniri,
a celor spuse, a ființei mele:
îngerii nu pot să scrie. . .

Căci orice scriere: la timpul potrivit,
e un cui scos din cruce,
din locul potrivit. . .

Dar scrie-mi voi
citi oricând,
voi coborî și eu
pe cruce...

***

... cu tine,
lângă tine,
în tine...

Eclipsă

Timpul, inundat de conștiință,
Timpul s-a dezvelit în fața tuturor,
S-a rupt atât de onest în atâtea bucăți,
Timpul, în atâtea fețe,
Încât nimeni nu-l vedea,
Nimeni a-l deosebi nu mai putea,
Pe el între bucăți, și pe bucăți în sine...

În acest fel amestecat,
Timpul tuturor
s-a arătat,
Încât fiecare a trecut prin fața sa,
Fiecare s-a acoperit,
O clipă,
Cu sine,
Și s-a văzut,
Mișcându-se,
Pe sine...

Și soarele în fața soarelui,
Și luna în fața lunii,
Și eu în fața mea,
Și tu în fața ta,
Și îndrăgostiții, perechi-perechi,
Unul în fața celuilalt, și fiecare în fața sa,
Și împreună în fața lor,
Și-a tuturor...

Căci în final,
Fiecare a trecut prin fața tuturor,
Și toți prin fața fiecăruia:
N-a fost floare, fir de praf, gând al tău aprins,
Să nu fi trecut prin fața mea,
Ori altcuiva.

Și n-a fost parte din mine,
Ascunsă mie,
Ori altcuiva...

Această înăbușitoare fărâmițare,
A durat,
Cât Dumnezeu a trecut prin fața lui Dumnezeu,
Și până când,
Cu sufletul de două ori mai luminat,
În cea mai deschisă iubire muiat,
Nebun prin tot cu inim-alergând,
Preaplin de revelata Roată,
Am expirat. . .

Cum să iubești iarna (Ignis)

Lin ard în vis, cald faruri smaraldine. . .
Pe arca sfântă îmbrăcând lucoare,
Blând Ra șoptea fald raze strâns afine. . .

În ape gheața oglindea ardoare,
Ca *acer rubrum*, aprig nimb de-ondine:
Al tău păr mist, a tale buze soare. . .

Pe-obraz încins-o lacrimă selenă,
În sânul tău – cuptorul de zăpadă,
Din ochii verzi Lumina-Far perenă:

În suflet arca se-ntorcea monadă. . .

Lotus înfrânt

O piatră ardea
Fiindcă nimeni nu o atingea.
Un înger ardea.
Credeam să îl ating, să-l sting,
Învolbura...

În pânză firea se prindea,
Piatra îmi lingeă căderea,
Piatra stinsă
Respira...

De atunci eu,
Nemișcat,
Ard
Leopard...

Eșec mistic

Ochiul
nu a putut zice
că nu aude
Inima. . .

Lullaby

L'Âme:

Au clair du Soleil,
Mon ami Pierrot,
Prête-moi ton oeil
Pour écrire à Thot.
Ma chandelle est morte,
Je n'ai plus de dieux,
Ouvre-moi trois portes,
Pour l'amour du Feu.

"Pierrot":

Au clair de la lune,
Mon ami Dieu,
Prête-moi ta plume
Pour écrire du Feu.
Mon miroir a tort,
Je suis plus Pierrot,
Ouvre-moi ta mort,
Pour l'amour du Mot.

L'Âme:

Écoutons la lune
Et fermons les yeux.
Écoutons la lune
Et fermons les yeux
... fermons les yeux

Sonet (...Călătoriei întru Verb)

Aş îndrăzni să calc pragul de smarald,
Iar trupul meu în trecere – o cruce,
Prin liră năzuinţa-mi s-o pot duce,
Precum lumina în sufletul-opal.

Cu spadă şi toiag, şi pălărie,
Cu aripi investit de firi eterne,
Aş închina la ianuşi şi la herme,
Înrâurit de sfântă armonie...

Un vâl am căuta în zări şi-n semne,
În inimi am privi cum Verbul cerne,
O dulce-a sinelui metamorfoză...

Înveşnici-ne-ar ştiinţa cea ternară,
Curaţi fiind într-a lumii Fecioară,
Când Viaţa-o vom deschide cu o roză...

Unde-i Roșul? (Rugăciune profană)

Era o seară friguroasă,
mult prea friguroasă pentru o plimbare,
Era o stradă întunecată,
mult prea întunecată pentru o iluminare.
Să-mi ceară socoteală au venit
Trei perechi:
Iisus cu Mithra,
Isis cu Maria,
Și Duhul Sfânt cu Thot.
Erau mai supărați ca de obicei,
dar eu cel puțin la fel îi iubeam.
Erau furioși și m-au lovit:
Picioare și coate și pumni,
Călcâie și dinți și genunchi...
M-au lepădat de Negrul:
de păr și de ochi și de unghii.
Apoi mi s-au jucat cu Albul:
cu piele și oase și dinți.
Dar nevăzând inimă, sânge, carne,
terminând în cor au exclamat:
“Unde-i Roșul?”

...

Eu conștiincios și iubitor,
nu mi-am permis să-mi dau Roșul oricui,
Ci l-am întors la Timpul stabilit,
Tatălui...

Cum să iubești iarna (Muzeul iubirii)

De aripi însetat, pe căi adânci în sânge,
Când sfântul ceas prismatic gusta din ametist,
Simțeam vioara surd, entelehii cum strânge,
Iar spinul din coroană, un trandafir cubist.

Mirosul – gând și leu – dezveleau pe fecioară,
Scrisoare, nins izvor, și sare nupțială,
Inel purtat cu semn: cântare catenară.
Coroana arătând, spre calea cea regală.

Roșu sfânt

Lacrimi de aripi,
Și lacrimi de mare,
Lacrimi de stele,
Și lacrimi petale.

Lacrimi de sfere,
Și lacrimi de ore.

Lacrimi de roșu. . .

Moarte hibernală

Din cer și din pământ. . .

Ochiul învârte,
Mormântul abisului alb.

Sângele curge alb,
Pe cuvântul pierdut:

Mormântul absolut. . .

Colosal vânt de săbii
Mă târâie prin umbre bolnave. . .

Înnebunit de atingeri grotești,
Ale tuturor florilor canceroase:

Rădăcini de umbre vâscoase.

Fumul e negru, și focul e alb,
Focul e negru, și fumul e alb. . .

Zăpada urlă inuman,
La luna spartă din cavou:

Îngeri imaculați cu fețele vidate,
Mă mângâie cu lănci și coase.

Nu mai suport gheare și crengi întortocheate,
prin care scurge albă viața mea plângând:

Din cer și din pământ. . .

Monolog alb

Pe fereastra mea văd infinitul . .

Pe fereastra mea văd trei brazi,
încărcați cu zăpadă,
Și trei ceruri încărcate cu îngeri.

În camera mea,
se aprind și se sting lumini,
se dă drumul la apă,
se deschid și se închid sertare,
În camera mea miroase a carne și a sare. . .

În camera mea,
trăiește cineva,
care mă striga:
“eu” . . .
“eu” am visat azi-noapte că-nălțam un zmeu. . .

Pe fereastra mea. . .

Firul zmeului erau trei brazi,
încărcați cu zăpadă,
Și trei ceruri încărcate cu îngeri,
erau pecetea, pânda și vâlul,
nasul, pântecul și călăul. . .

Da! E adevărat, ignoranților,
Cineva mi-a spus că cine trăiește
În camera mea,
Va muri, va întreba, va ridica.
Aceași voce din ceruri și zăpadă,
Cu același cuvânt mi-a rostit “spânzuratul”
Și “însuratul”.

Atunci am auzit cum din nonadă,
Va coborî o mână de zăpadă,
Și mă va lua în palma ei de stea,
Mă va privi cum pe fereastra mea,
Văd infinitul . .
În camera mea,
aș vrea,
sau poate nu,
să mai trăiască cineva. . .

Să mai privească pe fereastra mea. . .

Subtila Țesătură

sau Împreună avem Zece simțuri (... și un Suflet)

Mi-am văzut atingerea,
Mi-am gustat auzul,

Ți-am mirosit văzul,

Ți-ai pipăit gustul,
Ți-ai ascultat mirosul.

Dar toate acestea nu ne-au spus nimic
ce nu știam deja dinainte
de a fi existat.

Balanță

Țin într-o mână otrava
Și în cealaltă vindecarea,
Strâng pe o tâmplă mireasa,
Și pe cealaltă îndoiala.

Cu inima rezem o cupă,
Și cu limba rezem o spadă,
Iar de gât îmi atârnă un ștreang,
Dar pe frunte-mi lucește coroana.

Împărțire la zero (Monoteism)

Dacă timpul e comestibil,
Pluralul la mâine sunt mâini,
Dar dacă timpul e potabil,
Singularul la câni e când.

Dacă spațiul e viu,
Pluralul la gând sunt oglinzi,
Dar dacă spațiul e mort,
Singularul la văi e vâl.

Dacă sensul e totul,
Pluralul la stea sunt sfere,
Dar dacă simțul e totul,
Zei nu au singular...

Mozaic de aripi

Pe vremea când nu ne era frică de sânge, de nuditate, de întuneric,
Pe vremea când trăiam poezii și scriam sentimente,
Pe vremea când ascultam muzica ierbii și plângeam de fericire,
de inocență,
de simplă dumnezeire.

Pe vremea când din cea mai adâncă fântână creștea cel mai înalt arbore
pe care îl văzusem vreodată,
Arborele care noaptea se făcea o floare,
cu gâtul aplecat,
Și sânul atât de curat.

Pe vremea când nu înțelegeam ce înseamnă “pe vremea”,
Îngeri căscând se înveleau în pian,
În pauza de prânz,
Visam că luna e un mânz. . .

Pe vremea când liniștea albastră,
radia din fete de Matisse,
Torceam lumina din fereastră,
în toamna unui Paradis. . .

Pe vremea aceea, târziu în seara sufletelor,
Noi eram afară din casă,
Pe o bancă de vanilie, departe de petrecere,
În ploaia pofticioasă,
Râdeam de pânda sibilină,
Și un arcuș de stele,
Îți cânta în păr,
Iar vântul cu miros de măr,
Cu pene de păun, cu ochi de parafină,
Îmi cânta în piele. . .

Plimbare de seară

M-am văzut răspândit în acest câmp,
M-am întins urmând toate cărările,
Am simțit inima ierbii, și inima apusului,
Inima încâlcită a timpului înșelător,
Și mi-am simțit sângele o pădure în primăvară. . .

Florile ce se deschid nu sunt sfârșitul arborilor,
Sunt începutul cerurilor,
Cum ochii ce se închid nu sunt sfârșitul luminii,
Ci începutul vederii,
M-am întors către stea fără să încetez să merg înainte. . .

*** (IHSV)

traducere din CHCR

“În a-ceas-tă zi pas-ca-lă,
Es-te Nun-ta cea Re-ga-lă.
Ești că-tre ea prin naș-te-re-n-cli-nat,
Și spre vir-tu-tea Lui ast-fel cre-at?
Spre mun-te-a-tunci te-i în-drep-ta
Pe ca-re Tem-ple trei vor sta
De-a-co-lo to-tul vei ve-dea.
Ți-ne ve-ghe, strân-ge pa-ză,
Și pe ti-ne te în-stra-jă,
Iar de bo-tez de nu te vei gri-ji,
Tea-făr din Nun-tă nu vei mai ie-și,
Ră-nit va fi cel ce-a în-târ-zi-at,
A-ver-ti-zat fi-e cel ne-n-zes-trat.”

Leprosul binecuvântat

Lepădarea de păcat,
În fâșii albe și negre,
În fântâni surde și grele,
E conținutul amintindu-și forma ideală,
E arbore înfipt în mine,
În primăvara ochilor,
Florile-i par răni,
Dar rănilor poartă revelațiile
Cărnii sufletului
– singura amforă
de nelepădat –

Ibbur

Gustul pasului de sânge împletit
În iarba amintirii,
Împinge aripa de sare și aripa lăptoasă,
Spre matca inocenței și puterii,
Săpând foc pur în malul tot mai des. . .

O mână cu condeiul aurit,
Cu vârf de stea,
Descoperă în nemișcare, în mine,
Pe coala trudnic întocmită,
La clipitul unui al doilea He,
Superbul vers din

Hieropoezie. . .

Rutina speranței de răsărit

Mândru calc accelerația,
Proclamând:
“Trăiască termodinamica!”
Și galeș virez,
În pas cu ceasul,
În sensul giratoriu ce-și înghite coada.
Iar tot timpul țin în buzunarul de la piept
O cruce de $1 + \sqrt{5}$ pe 2
Să-mi răstignească inima
De trei ori Hemera,
Și-aștept ca după trei
Eclipse cu-a ei soră,
De trei ori,
Mercur să-și înalțe toiagul,
Căci nu moartea-i grozavă,
Ci moartea unui om mort...

Decrepita efigie

Ieri am pășit c-un calapod,
Pe al morții sobru pod,
Cu pieptul cât un vechi cuier,
Răzbeam prin munți de sulf și fier,
Cu mâna ruptă, din ața păpușarului,
Mănam în eter un cal furat husarului.

Cu capul de manechin laș,
Strâmb atârnat de umeras,
Cu roata și kerosenul,
Lunecam lingând perenul,
Cu ledul clipocind, băltoacă de conștiință,
Vănam un tranzistor, ușor căzând din ființă.

Aur

Vibrau în mine razele de Aur,
Și flori de Aur și nupțial veșmânt
Stam singur într-un Ou și-un singur cânt,
Îl repetau trompetele de Aur.

Vibra celest Amorul meu de Aur,
Prin flori de Aur, și-am început să Fiu,
Stam singur lângă mort... dar era Viu...
Și-i scânteiau aripile de Aur.

Avere profană

Pe geamul îndreptat am o lumină,
Și prin perdele am albastru,
Iar pe tavan un poster cu Mithra și cu Zoroastru.

Lângă penar am o stea fină,
Și pe un raft o sfoar' de doișpe,
Iar în boxe îmi bubuie Unu Corinteni trei cu șaișpe

Pe cap am becul pentru soare,
În coastă lanterna pentru lună,
Iar în dulap un athanor și-o piatră nună.

Văd tricolor orice lucoare,
Din coajă, suflu, sau din cer,
Cu un picior în jacuzzi și unu-n frigider.

Doi stâlpi abia de-mi mai țin ușa,
Și-am trei butuci din trei copaci,
Pe coapse albii capricorni și pe-umeri roșii raci.

Într-un sertar doarme mănusa,
Visând că vrea să joace șah,
Cu junele Orientului mistic padișah.

Dar în esența din triadă,
Se-ntoarce totul în monadă,
Căci de-i tot cosmosu' Trabant, nu-i omul 'cât o Ladă.

Sonet Diane

(neîmplinit)

În câmpul cu maci bat inimi rănite,
Cu ochii tăi stinși, cu trupul tău întins,
Dorm singur. Prin tine, îmi curge aprins
Același sânge în vise diferite.

În părul tău cerul, în stelele crini,
Privești temătoare lumea pierdută,
Și-alunec spre tine, pe luna de plută,
Spre-un mal de mătase, spre nuri sibilini.

Fortuna virgo! Răsari peste-al meu suflet,
Și nu lăsa ca Pan, pe Syrinx să te-nduplec,
Ci urcă-n altarul încins de Dionis.

Fă-mi dulcea șoaptă-a lirei, un uragan vuind,
Iubește-mă ca fulger de aur strălucind,
Și-nvață-mă să cad, din falsul paradis!